

FJARÐASTEYVNURÓÐURIN

Mynd: Álvur Haraldsen

Klaksvíkingar vóru **illa** sperdir

KAPPRÓÐUR Ikki fyrr enn fríggjakvøldið var tað greitt, at báturin var mannaður, og at tað harvið ikki var neyðugt at seta eykamannin Stephan Mølvig umborð á Klaksvíking, sum var fremstur í sera dramatisku kappingini við Suðuroying og Vestmenning

Jóannes Hansen

Tað var øgiligur fagnaður umborð á Klaksvíkingi, tá ið skotið galti, og tað harvið var greitt, at tað hevði eydnast FM favorittinum á Fjarðastevnu í Vestmanna at vinna seg aftur á tindin, sum Suðuroyingur skúgvaði Klaksvíking av á Jóansøku.

Sigrar smakka altíð søtir, men tann leygardagin kendist eyka søtur. Bæði tí hann orduliga styrkti um vánirnar og vónirnar hjá klaksvíkingum at vinna FM, og tí hann varð vunnin eftir fyrireiðing, sum vórðu órógvadar av, at ein av rógvarunum var skaddur, og tað harvið inntil fríggjakvøldið var óvist, um tað bar til at fara fullmannaðir á Fjarðastevnu ella um tað var neyðugt at fáa eykamann umborð.

– Per Venned varð skaddur tíðliga í vikuni. Hann fekk eitt hald í ryggin í arbeiði, og tað var ikki hugsningur um hjá honum at

venja týsdagin, mikudagin og hósadagin. Vit høvdu ætlað okkum til Vestmanna at venja mikukvøldið og hóskvøldið, men tað avlýstu vit. Stephan Mølvig, sum var venjari í felagnum í 2005, tá ið hann eisini róði við Nevinum Reyða, er í Føroyum í summarfrí. Hann hevur vant í maskinunum hjá okkum, og tá ið vit heittu á hann um at hjálpa okkum í Vestmanna, so segði hann seg vera kláran. Hann var í Vestmanna leygardagin, men tibetur var tað ikki neyðugt hjá okkum at skifta fólk.

Tað er bátsformaðurin á Klaksvíkingi, Janus Dam-Jacobsen, sum greiðir frá. Fríggjakvøldið vísti tað seg, at skaddi maðurin var komin fyrri seg, og fyrrapartin leygardagin sást Klaksvíkingur at rógva 1000 metra málið í Vestmanna. Teir peilaðu av og lögdu taktikk, og tað spældi væl av hjá teimum, men talan var um øgiligan intensitet, dramatikk og spenning.

Dramatikkurin

Tríggir bátar – Suðuroyingur, Vestmenningur og Klaksvíkingur – stevndu í góðveðrinum stavn um stavn fram ímóti málinum. Teir skiftust um at vera á odda, og eina løtu sá tað út til, at Klaksvíkingur, sum annars hevur verið stinnastur í FM kappingini, skuldi detta burtur ímillum í tøttu og hørðu kappingini.

Í endaspurtinum tóktist tað sum um, at klaksvíkingar høvdu eyka orku. Hvíti báturin við reyðu stokkunum stakk seg skutin og meiri enn tað framum kappingarneytarnar, og á málinum var munurin frá vinnarabátinum og aftur til fremsta kappingarneytan eitt lítið sekund, meðan tað frá Suðuroyingi og aftur til Vestmenning var eitt stórt sekund.

Nólsoyingur og Vestmannabáturin megnaðu ongantíð at blanda seg upp í kappingina um sigurin. Merkisvert var tað, at tíðin hjá

Nólsoyingi var fyra sekund lakari, enn tíðin var hjá Havnarbátinum, sum róði í master kappingini. Manningin á Nólsoyingi hevur fyrr í summar mannað Havnarbátin, meðan teir, sum leygardagin mannaðu Havnarbátin, ikki hava vant nakað serligt.

Hetta var fjórði sigurin í ár hjá Klaksvíkingi, sum nú er stórus favorittur at endurvinna FM heitið. Tað eru fimm stig frá Klaksvíkingi og aftur til Suðuroying, sum er tvey stig frammanfyri Vestmenning.

Vestmenningar høvdu vónað, at tað skuldi eydnast teimum at vinna í heimasjógvi, men framvegis er tað soleiðis, at vestmenningar ikki hava vunnið síðani á Ólavsøku 2010. Orsaka av skaða noyddust vestmenningar at hava ein eykamann umborð, og tað kann ikki annað enn hava kenst aftur.

Kendu seg hava tak á

Tá ið vit spyrja bátsformannin á

Klaksvíkingi, hvussu tað ber til, at vinnarabáturin, eftir at hava verið fremstur á fyrstu metrunum, datt eina hálva bátslongd afturum Suðuroying og eisini afturum Vestmenning, so svarar hann soleiðis:

– Tað kann hava nakað við at gera, at spurtirnir eru ymiskir – bæði startspurturin og endaspurturin. Kanska vit vóru fyrri at skifta frá bekkinum og til lunnaróður enn hinir báðir, og møguliga fóru teir fyrri undir endaspurtin enn vit.

Vóru tit vísir í, at tit høvdu vunnið?

– Ja, vit sóu aftur á Suðuroying. Vestmenningur var handanfyri Suðuroying, sum jú var í miðjuni eftir sigurin á Jóansøku, men vit sóu ikki Vestmenning undan Suðuroyingi, so vit vóru vísir í, at vit høvdu vunnið, greiðir Janus Dam-Jacobsen frá.